

KRISTAUS KARALIAUS

LATVAS

No. 50. Mt. XVIII

Gruodis-Dec. 10, 1938

DFSR valst.
respublikinė
biblioteka

III. ADVENTŪ SEKMADIENIS

EVANGELIJA

Jono 1, 19—28

ANUO metu žydai siuntė iš Jeruzolimos kunigų ir lėvitų pas Joną jo paklaustų: Kas tu esi? Jis prisipažino ir nesigynė; ir prisipažino: Aš nesu Kristus. Jie vėl jį klausė: Tai kas gi? Ar tu esi Elisas? Jis tarė: Nesu. Ar tu esi pranašas. Ne. Taigi, jie jam tarė: Kas tu esi? kad mes duotumėm atsakymą tiems, kurie yra mūsų siuntę. Ką pats apie save sakai? Jis tarė: Aš šaukiančiojo tyruose balsas: Taisykite Viešpaties kelią, kaip yra pasakęs pranašas Izaijas. Atsiųstieji-gi buvo iš Parisiejų. Jie dar jį klausė ir jam tarė: Tai kam gi krikštyji, jei tu nesi Kristus, nei Elisas, nei pranašas? Jonas jiems atsakė ir tarė: Aš krikštiju vandenimi; bet tarp jūsų stovi tas, kurio

LEKCIJĀ

Pilyp. 4, 4—7

BROLIAI: Džiaugkitės Viešpatyje visuomet, vėl sakau, džiaugkitės! Jūsų kuklumas tebūna žinomas visiems žmonėms; Viešpats yra arti. Nebūkite nieku bailiai susirūpinę, bet visuose dalykuose jūsų prašymai tesidaro žinomi Dievui malda ir maldavimu su dėkojimu; ir visokį išmanymą perviršijanti Dievo ramybė tesergi jūsų širdis ir jūsų mintis Kristuje Jėzuje.

jūs nepažįstate. Jis yra tasai, kurs po manęs turi ateiti, kurs pirm manęs buvo, kuriam aš nesu vertas atrišti jo kurpių dirželio. Tai atsitiko Betanijoje, anapus Jordano, kame Jonas krikštijo.

ŠVČ. P. M. NEKALTO PRASIDĖJIMO ŠVENTĖ

LEKCIJĀ

Patar. 8, 22—35

VIEŠPATS mane turėjo savo kelių pradžioje, pirma negu yra ką nors padaręs nuo pat pradžios. Aš įstatyta nuo amžių ir nuo senovės laikų, pirm negu buvo padaryta žemė. Dar nebuvo gelmių, o aš jau buvau pradėta; dar nebuvo ištriškę vandenų šaltiniai, dar kalnai nebuvo iškilę su savo baisia sunkenybe; aš buvau pagimdyta pirm kauburių. Jis dar nebuvo padaręs žemės ir upių ir žemės skritulio pamatų. Kuomet jis rengė dangų, aš ten buvau; kuomet tikru įstatymu vedė ribas aplink gelmes, kuomet stiprino aukštybėse oro sritis ir svėrė vandenų šaltinius, kuomet darė aplink jūrą jos ribą ir davė vandenims įstatymą neperžengti savo ribų, kuomet dėjo žemės pamatus, aš buvau draug su juomi, visa tvarkydama, ir gerėjaus kasdien, žaisdama visą laiką jo akyvaizdoje,

EVANGELIJA

Luko 1, 26—28

ANUO metu Angelas Gabrielius buvo Dievo siųstas į Galilėjos miestą, kurs vadinasi Nazaretas, pas Paną, pažadėtą vyrui, vardu Juozapui, iš Dovidio namų, o Panos vardas buvo Marija. Angelas, atėjęs pas ją tarė: Sveika, malonės pilnoji, Viešpats su tavimi, pagirta tu tarp moterų.

žaisdama ant žemės skritulio, ir mano pasigerėjimas būti su žmonių vaikais. Dabar tat, mano sūnūs, klausykite manęs: Palaiminti, kurie sergi mano kelius. Klausykite drausmės ir būkite išmintingi ir neatmeskite jos. Palaimintas žmogus, kurs klausosi manęs ir kurs budi kasdien prie mano durų ir tēmija prie mano angos staktų. Kas mane randa, randa gyvenimą ir semiasi išganymo iš Viešpaties.

Parašė Kun. Al. Bublys, M. I. C.

Kelias Tikrojon Laimėn

(Tėsinys)

g) Bendravimas su bedieviais.

e) Girtuoklybė.

NUO tikėjimo atitraukia ir girtuoklybė, kuri paprastai eina greta su paleistuvybe. Tai labai gerai nurodo ir girtuoklio gyvenimas. Kur dažniau išgirsi blevyzgu, jei ne prie buteliuko?! Nuo ko dažniausiai prasi-deda paleistuvavimas, jei ne nuo buteliuko?! Kada bernelis, ar mergelė nustojo nekaltybės?! Gi tada kai alkoholis išjudino jūjų ar-žas, kada aptemdė jūjų protą, kada jie vir-to žvėriu! Ir juo labiau graužia juos sąži-nė, juo labiau jie mirksta alkoholy!

f) Skriauda.

Prie šio reikia dar pridėti padarytą kam skriaudą. Žmogus žino, jog be išpažinties ir atsilyginimo, jam negali būti atleistos nuodėmės! Štai, nuskriaudęs pradeda save tei-sinti, jog niekus plepanti Bažnyčia apie resti-tucijos (atsilyginimo) reikalingumą, jog žmo-gaus gyvenimas tai kova, kurioj laimi stip-resnis, gudresnis; jis pradeda persisunkti dar-vinizmu ir visokiais kitais izmais, kad tik galėtų šiaip taip pateisinti savo kitam pa-darvtas skriaudas!

Šitokie ištvirkėliai, girtuokliai, skriaudi-kai iš pradžių, dar lyg kad ir gėdijasi žmo-nių, dar lanko bažnyčią, dar eina išpažin-ties, kad ir aišku, jog tik dėl žmonių akių, net išdrįsta artintis ir prie Dievo Stalo Ju-dos Išdaviko būdu! Na, ir suprantama, lau-kia juos ir Judos Iskaričio likimas — pik-toji dvasia, įsigalėjusi apsigyventi žmogaus sieloje jau nebelengva iškrapštyti — reika-linga nepaprastų Dievo malonių!

Apsileisdami maldoje, nebsišaukdami Die-vo pagalbos, žmonės jau lengvai pasidroda piktosios dvasios įtakai ir virsta tikroju jojo vergu!

Šitokių ir kitokių nuodėmių prislėgti ne-laimingėliai nebeišdrįsta imti į rankas kat-laikraščio, ar knygos, nebemėgsta dorų su-sirinkimų, ar draugijų, kadangi tai juose iš-budina apgimdytus sąžinės prikaišiojimus; ko dėliai jie kreipias bedievių link, ar, jte žino, jie rasią pritarimo savo niekšystėms, ir padrašinimo dar labiau įsileisti ištvirki-man!

Skaitydamos vien bedieviškas knygas ir laikraščius, bendraudamos vien tik su be-dieviais, žmogus tampa didžiausias Bažnyčios Dievo ir jūjų tarnų - kunigų priešas! Paga-liau jis visai persisunkia šitokiais nuodais, ir, lyg piktosios dvasios apsėstas, šelsta lyg pasiutęs šuo prieš visa tai, kas primena jam jojo nuopuolį!

h) Priestikybė spauda.

Jo bedievybėj ypač sustiprina jį dailūs priestikybinų knygų, ar laikraščių žodžiai, pavirš išrodantieji kuo kilniausieji šūkliai! Žmogaus širdy nesiliauna nuolatos skambė-jęs Angelo Sargo įkvėpimo balsas; tačiau, jisai jį malšina dar didesniu aržumu prieš visa, kas atsiduoda pamaldumu, antprigim-tiniu prakilnumu — jis nebepakenčia doros, skaistybės, blaivybės; jis nebepriima pa-tarimų kad ir geriausiųjų savo bičiulių — jis virsta žvėriu! Jam rūpi tiktai griauti, draskyti, žudyti! Ypač šitoksai sadizmas (ne-normali aistra, kilstanti iš kito skausmų) apvaldo bedieves moteris ir mergaites, kaip tai patvirtina revoliucijų istorija. Yra tai tie netikrieji pranašai, apie kuriuos kalba Iš-ganytojas: “Saugokitės netikrųjų pranašų, kurie ateina į jus avies kailyje, o viduj yra plėšrūs vilkai”.

Šitokių “plėšrųjų vilkų” vyliui lengvai pasiduoda ir mūsų lietuviai. Mat, lietuviai paprastai mėgsta “imti”, kas svetima. Mat, jie dėl katalikiško laikraščio skundžiasi ne-darbu, o bedieviškųjų laikraščių, rasi tiek ir tiek! Taigi skaitydami priestikybinius laik-raščius, jie pamažėli įsileidžia širdyn bedie-vybės nuodų, kol visiškai nenusinuodija! Pa-miršta, ką šv. Paulius buvo pasakęs: “Kad ir dangaus Angelai skelbtų jums ne taip, kaip mes jums skelbiame, tebūnie prakeik-tas!” (Gl. 1, 8).

Ir iš tikrųjų vertas prakeikimo šitoksai vilkas, avelės kailin įlindęs, kadangi jis ati-ma iš žmogaus, kas yra svarbiausia, t. y. ti-kėjimą, kurs vien tiktai gali nuvesti mus amžinojon laimėn ir ant žemės patiekti ga-limos laimės! Gi Jėzus yra aiškiai pasakęs: “Kas nėra su manimi, tas yra prieš mane”

(Mat. 12, 30). "Kas netiki, tas yra jau pamerktas!" (Jon. 3, 18).

O mes, ypač lietuviai, šitokius vilkus paprastai išleidžiame į savo namus, leisdami savo vaikams pirkti prieštikybinių turinio knygas, prenumeruoti prieštikybinius laikraščius, draugauti su laisvamaniais!

Elgiamės lyg anie neišmanėliai, kurie leidžia vaikui žaisti skustuvu, ar ugnimi; o nelaimėi įvykus, tai jau šaukiame, net per visą miestą girdis: "O Dieve! kam tu mane taip nubaudei?!" Gi' ar čia Dievas kaltas? ar ne tu pats? Nereikalauk iš Dievo stebuklų, kad Jis tau net ir kaminus krėstų!

Reikėtų didelio stebuklo, kad tavo vaikas nepamestų savo tikėjimo, nuolatos besidraugaudamas su laisvamaniais.

Iš aukščiau apsakyto jau darosi aišku, iš kur lietuviuose atsirado bedievybė. Vienu plunksnos brukšniu jos neužtepsi. Reikia prašalinti bedievybės šaltiniai tai mūsų kiekvieno kataliko piliečio tiesioginė pareiga. Bedievybė yra tai didžiausias mūsų laimės priešas: taigi ir kovai su jąja nesigailėkime jokio vargo, rūpesnio, jokių pastangų. Kitaip žlugsimė!

XXVIII.

Reikalingumas Išpažinti Tikėjimą

Dievas reikalauja iš mūsų, kad mes priimtume Jojo paduotąjį mokslą, t. y. kad tikėtume visu tuo, ką Jis yra mums apreiškęs, ką skelbti pavedęs savo tikrajai, t. y. Romos Katalikų Bažnyčiai. Tačiau, būtu tuščias tikėjimas, ar priklausymas Bažnyčiai, jei mes tikėtume tikrai išvidiniškai, taip sakant paslapčiai. Šio dėliai Dievas ir reikalauja iš mūsų, kad mes viešai išpažintume savo tikėjimą. "Tegul jūsų šviesa šviečia žmonių akyse, kad matytų jūsų gerus darbus ir garbintų jūsų Tėvą, kurs yra danguose" (Mat. 5, 16).

Taigi, žodžiais ir darbais mes turime parodyti žmonėms, jog mes esame krikščionys katalikai ir jog savo tikėjimą gerbiame, giliai įsitikinę jojo tikrumu. Mes turime būti šviesa pasauliui ir savo viešu išpažinimu tikėjimo ir kitus paraginti pažinti Dievą ir sąžiniškiau atlikti savo pareigas. Gi, kai mažo triūsėlio (rystelio) bėgdamas arklys pagreitina savo bėgimą, pamatęs pirmą sa-

vę bėgančius arklius; taip lygiai ir žmogus, matydamas gerą pavyzdį, pradeda įgyti uolumo tikėjime. Ko dėliai ir Leonas XIII pop. sako: "Krikščioniškojo tikėjimo priešų puikybė jau nebe kartą yra sutrupėjusi į krikščionių drąsų išpažinimą tikėjimo.

Viešai išpažindami savo tikėjimą, mes ir patys stiprėjame tikėjimo atžvilgiu, lyg kad stipruolis, kurs juo labiau mankština, juo stipryn eina. Deja! ir lietuviuose yra daug, daug bailių katalikų, kurie bijo prisipažinti esą katalikai!

Bijodami, ar tai netikėlių pajuokų, ar nustoji užimamos vietos, ar tai kurių kitų priežasčių dėliai, daug neturi drąsos viešai prisipažinti prie savo tikėjimo ir pažymėti savo priklausomumą R. K. Bažnyčiai. Anct, šv. Vincento Ferariečio, šitokie bailiai galima prilyginti mažam vaikeliui, kurs tėvų išsiųstas parnešti iš krautuvės pirkinį, grįžta tuščiais, kadangi buvo išsigandęs šunų lojimo! Išgirdęs netikėlius vadinant juos neišmanėliais, veidmainiais, ar fanatikais, šitokie bailiai pradeda svyruoti savo katalikiškuose nusistatymuose ir jau pilnu supratimu užėina ant netikėlių kelio!

Šitokie yra tai panašūs bailiams kiškiam, kuriuos nuo maisto nubaido menka pakabinta ant virvagalio lopeta! Nelaimingieji! jie pamiršta, kas yra parašyta Išminties knygoje (5, 1): "Tuomet teisieji stovės su didžia išterme prieš tuos, kurie yra juos spaudę ir kurie yra atėmę jų darbų vaisius". Jie pamiršta, jog amžinosios laimės užmokesnio negalima gauti be kovos, kadangi ji yra pažadėta tikrai "kovotojams ir nugalėtojams!"

Kas neturi drąsos ginti savo tikėjimo, tas yra panašus aniams šunims, apie kuriuos kalba Izaijas pranašas (56, 10): "Jo žvalgai visi akli, visi nežino, nebyliai šunes, kurie negali loti!"

Išžiūrėkime žydams, ar magomediečiams ir mokykimės iš jų, kaip reikia nesigėdinti savo tikėjimo! Ar tai ant gatvių, ar viešose aikštėse, ar keliaudami traukiniu, ar laivu jie garsiai garbina vieni jų savo Jehovą, o antri savo Alahą! O ar bent vienas išmintingas žmogus už tai išniekina, ar pažemina, pajuokia?! Ne! dar labiau gerbia, kadangi juose mato taip vadinamąją "civilinę drąsą" prisipažinti prie savo nusistaty-

mų ir įsitikinimų!

Iš šio dar negalima padaryti išvada, jog ir mums katalikams, kur reikia, kur nereikia visur kištis su savo tikėjimu, lyg kad kvailys su savo raudona kepurėle! Ne! Neišmintingas kaišiojimas aikštėn savo tikėjimo kai kada gali tikėjimą tik įstatyti pajukon; o Kristus yra aiškiai pasakęs: “Neduokite to, kas šventa šunims ir nemeskite savo perlų ties kiaulėmis, kad kartais jų nesumindžiotų savo kojomis ir apsigręžusios jūsų nesudraskytų” (Mat. 7, 6).

Šv. Tamas Akvinietis sako, jog išpažinti savo tikėjimą turime ypač tada, kai neišpažinimas jo užgautų priderančią Dievui garbę, ar apsileistu proga kitiems duoti gerą pavyzdį. Pavyzdžiui: per eiseną su Švenčiausiuoju Sakramentu nenusiimti kepurė, nepriklaupiti; einant su vaikais pro bažnyčią nenusiimti kepurė ir neparodyti jiems, jog reikia pagarbinti tasai, kurs bažnyčioje esti didžiausiajame altoriuje, t. y. Išganytojas ir Geradaris, Jėzus Kristus!

Paprastai laisvamaniai mėgsta užvesti ginčus kai dėl tikėjimo visur, o ypač, kur daugiau žmonių. Į laisvamanių tikėjimui pajukoti tyčia užduotus klausimus nėra reikalo atsakyti — reikia, ar nuo jų atstotraukti, ar trumpai atrėžti, kaip kad anas žmogus, kurs įėjęs restoraną penktadieni liepė duoti sau pieno valgių, o besityčiojančio restorano savininko paklaustas, “kokio tamsta tikėjimo”. trumpai atrėžė: “Prašau geriau pasirūpinti mano tuščių pilvu ir prižiūrėti, kad neužnuodytumei manęs savo senais daviniais (valgiais), o ne mano tikėjimu”.

Tačiau, kur nuo prisipažinimo tikėjime pareina kurios kat. bendrovės nauda, ar bendrai R. K. Bažnyčios nauda; kur valdžia oficialiai klausia kai dėl tikėjimo, tai šitokiais atvejais reikia viešai išpažinti tikėjimą, kad šio dėliai net ir mirtis, ar kiti kokie nemalonumai grasytų!

Šitai pasielgė ir Kristus vyriausiojo kunigo akivaizdoje: “Bet Jėzus tylėjo (kadangi nebuvo svarbaus reikalo atsakyti). “Vyriausis kunigas jam tarė: prisiekdau tave gyvoju Dievu, kad mums pasakytumei, ar tu Kristus, Dievo Sūnus. Jėzus jam tarė: Tu tai pasakei” (Mat. 26, 63-64). Taip užklaustas Kristus čia jau nebegalėjo atsakyti tylėjimu, kadangi klausimas buvo palietęs

Jojo mokslo branduolį; taigi Jis ir prisipažįsta, kad ir gerai žino, jog dėl Jojo prisipažinimo Jis bus pasmerktas mirti! Čia Jis savo pavyzdžiu patvirtina anuos savo žodžius: “Nebijokite tų, kurie užmuša kūną, o sielos negali užmušti” (Mat. 10, 28).

Šv. Augustinas sako, jog bijantis labiau žmonių negu Dievo žmogus užtraukia ant savęs Dievo rūstybę!

Anot Jono Koniziaus nereikalingi ginčai tiktai įkiršina žmones, o neatneša jokios dvasinės naudos; jeigu šio reikalautų meilė ir garbė Dievui ir artimui.

Savo namuose niekad negalima leisti blevyzgoti prieš tikėjimą, Bažnyčią, dvasininkiją, ypač jaunimui girdint, kadangi šitokios blevyzgos papiktina mažutėlius. Tačiau, per pokylius, sueigas, o ypač traktieriuose prie stikliuko įsileisti į ginčus yra tai ne kas kita, kaip tik išniekinimas tikėjimo, ar Bažnyčios, kadangi R. K. Bažnyčia ir jos skelbiamas mokslas yra tai brangiausias turtas, kurį mes visomis jėgomis turime apsaugoti nuo išjuokimo. “Tikėjimas yra taip brangus ir šventas dalykas”, kad anot Salvijono žodžių: “kalbėdami apie jį mes visados turime kalbėti didžiausiu nuolankumu ir kuklumu”.

Išmintingas kokios draugovės narys, nekalba apie savo d-vę, ar pulką be reikalo; antra vertus, kur randasi reikalo, ten jis drąsiai ir su pasididžiavimu kalba, prisipažindamas esąs šios d-vės, ar p-ko narys.

Ką Kiti Padaro

Uolumo ir pasiaukojimo katalikams netrūksta. Lietuvių katalikų uolumo ir pasiaukojimo vaisiai yra skaitlingos bažnyčios, mokyklos, vienuolynai ir t.t. Ko mes dar turime norėti yra tai tas, kad tas uolumas ir pasiaukojimas pasklistų po platesnės minias. Tada dar daugiau visuomeniškų darbų galėtume atlikti.

Prie uolumo ir pasiaukojimo mus paakstina kitų pavyzdžiai. Gerų pavyzdžių galima rasti savųjų tarpe. Bet yra priimta pasižiūrėti ir į pašaliečius. Štai angliškas katalikiškas savaitraštis “The Register” spalį 23 dienos laidoje bando sukelti katalikų uolumą ir pasiaukojimą, statydamas pavyzdžių vieną mažai žinomą mažą atskalą, kuri an-

gliškai vadinasi "The Seventh Day Adventists".

Adventistų dabar yra arti pusės milijono. Tiek narių teturi vidutiniška Amerikos katalikų diecezija. O ką tie adventistai turi, ką jie užlaiko, kiek jie aukoja? Praėjusiais metais (1937) adventistai savo tikybos reikalams suaukojo \$12,613,179.62. Turi 75 knygų ir laikraščių leidyklas, kur dirba 1,271 darbininkas. Agentų vaikščiojančių po namus turi 3,383. Leidžia 310 laikraščių. Turi 89 sanatorijas ir 64 "treatmentų" kambarius, kur darbuojasi 6,395 asmenys. Per metus tose gydymo įstaigose aptarnauta 690,072 žmonės. Vertė bažnytinių nuosavybių siekia \$15,000,000. Užlaiko 2,526 pradinės mokyklas, 243 high schools. Turį 6,104 mokytojus ir 120,118 mokinių. Knygas ir laikraščius leidžia 194 kalbose. Bažnyčių turi 8,383, kuriose sėdynių yra 619,933. Misijonierių yra išsiuntę 28,029 į 385 valstybes. Per 1937 metus naujų išpažintojų laimėjo 14,619.

Tai mat kaip pasiaukojama dirbti klaidatikystės platinimui. Ar tas adventistų uo.umas ir pasiaukojimas negali paakstinti katalikus prie uolėsnio rėmimo ir platinimo tikrojo Kristaus mokslo?

Mums lietuviams katalikams savo uolumą dabar reikia nukreipti į tas sritis, kuriose yra daugiausia apleidimo. Viena tokių sričių yra katalikiška spauda. Šiais laikais keturėtų rasti nei vienos šeimos be katalikiško laikraščio. O ar taip yra? Toli gražu ne. Todėl turi mūsų tarpe padidėti uolumas katalikišką spaudą platinti. Mūsų visos organizacijos taipgi laukia judintojų. Tur. sugyvėti L. R. Kat. Susiv. Amerikoje, LDS, Maldos Apaštalavimo Dr.ijos, Tretiminkai, vienuolių rėmėjai, labdariai, blaivninkai, Federacija.

Kad visas šitas darbas išsijudintų, tai reikia judintojų.

Gyvenimo kovos lauke yra taip, kad tas laimi, kas kovoja. Kas ant vietos stovi arba perlėtai veikia, esti sumindžiojamas. Minios eina ten, kur judriausias veikimas. Todėl mes kaipo lietuviai, kaipo katalikai privalome išsijudinti ir neprisileisti prie to, kad mus smarkesnieji sumindžiotų.

Kada Bus Perdaug Žmonių Pasaulyje

Daug buvo ir yra svarstoma apie tai, kas bus, kai ateis laikas, kada pasaulyje bus perdaug žmonių ir kada nebus visems užtektinai maisto. Girdi, tą reikia iš anksto pramatyti ir žiūrėti, kad neperpildyti žemės.

Tie, kurie šitaip mintija, tejsina gimdymo kontrolę.

Ko verti šitokie išvedžiojimai?

Minėti mokslo vyrai, kurie taip toli žmonijos ateitį mato, matyt, turi ypatingus akinius. Bet tokie mokslo vyrai ir tie, kurie jiems tiki, privalo užsidėti ktoniškus akinius, pro kuriuos jie pamatytų štai ką:

Japonija turi 70,000,000 gyventojų, tai yra veik perpus mažiau, negu Amerika. O Japonija teuzima tiek žemės, kiek Kalifornijos valstybė. Be to Japonija nėra taip derlinga, kaip Kalifornija.

Jei visi Jungtinių Valstybių gyventojai suvažiuotų į Kaliforniją ir Montaną, tai apgyventų tas valstybes taip tirštai, kaip kad yra dabar Japonija apgyventa.

Tai mat kaip dar toli tas laikas, kada šioje šalyje ir visame pasaulyje bus perdaug žmonių.

Svarbiausias dabartinių laikų klausimas yra ne tas, kas negreit ateityje gali būt, bet tas, kad tobulinti santvarką dabar. Jei šio krašto žmonės, susigrūdę į Kaliforniją ir Montaną, galėtų japoniškai išsimaityti, tai kodėl dabar, pasklidę po tokias derlingas platybes, taip daugelis jų neturi žmoniško gyvenimo? Juk todėl, kad dabartinėje santvarkoje yra didelių ydų ir netobulybių. Todėl nesvarbu dabar svarstyti, kokios galimybės gali būti už šimto ar daugiau metų, bet svarbu žiūrėti, kad pašalinus iš gyvenimo kas dabar žmonėms kenkia.

Bedievybės Platintojai Ant Karo Laivų

Rusijos jūrininkų laikraštis "Krasnyj Flot" praneša, kad 17 sovietų laivyno narių gavo diplomus, liūdijančius, kad baigė bedievybės kursas. Jų dalykas bus skleisti bedievybę jūrininkų tarpe. Rusijos laivyno vyriausybė rūpinasi, kad ant kiekvieno karo laivo būtų bent po vieną diplomuotą bedievi.

Amžinasis Liūdininkas

(Pabaiga)

Tarsi griaustinio trenksmo trenkta, ji šoko kuo greičiausia eiti iš tos vietos šalin, kurioje jį sutiko; ji ėjo pati nesirūpindama ir visiškai nebežinodama, kur einanti; ir eidama tiek verkė, kad su visu nebematė žemės, ir visa kita, kas dėjosi aplinkui.

Vargšė Dona Marija veik nē nepajuto, koks tai senas vyriškis, palengvėlia uždėjo savo ranką ant jos pečių.

— “Viešpatie! kas gi tau atsitiko, vaikeli... — Sakyk, ko tu taip baisiai verki!? — pasigirdo pilnas užuojautos, — Dievo ir artimo meilės, senelio vyro balsas.

Atsisukusi, ir pilnas ašarų akis pakėlusiu aukštyn, — ji pamatė priešais save nūstebusį senelį kunigą, Tėvą Sabastijoną, — savo nuodėmklausį, kuris jei ir šv. Krikštą suteikė, ir Pirmosios Išpažinties ją išklausė, ir, iš kurio drebančių rankų, ir Pirmąją šv. Komuniją ji priėmė. Jis nuo jos kūdikystės iki dabar, visuomet jos skausmais ir džiaugsmiais dalinosi. Prieš jį visuose sielos ir kūno reikaluose, ant kiek tai rišasi su tikėjimu, ji niekuomet nē mažiausios slaptybės nebeturėjo. Tatai buvo jam atvira ir dabar.

— “O, mano dvasiškasis Tėve! Mano širdis yra amžinai sužeista; ir tos žaizdos, manau, niekas nebegali pagydyti! — Ją sužeidė Don Diego!...

— “Don Diego!? — sakyk, vaikeli, man aiškiau, nes aš čia dar mažai ką, o gal ir nieko nebesuprantu?” — užklausė nemaž nusistebėjęs senelis Tėvas Sabastijonas.

— “Jis, Tėve, iškilingai su priesaika, prižadėjo išvykdamas į karą manęs nepamiršti, ir sugrįžęs po karo namon, mane sau už žmoną vesti; o dabar tvirtina, kad visi jo duotieji man pažadai, esą buvę ne kas kitas, daugiau, kaip vien tik kūdikiška kvailybė! Dabar jis esąs perdaug kilnus, garbingas, ir turtingas; ir tokia vargšė mergaitė kaip aš, — esą nieku būdu nebegalinti būti jojo žmona. Dabar jis man liepia save užmiršti. Bet kaip aš galiu jį pamiršti, kad aš taip karštai ir šventai jį mylėjau, ir taip ilgai jo grįžtant laukiau!...”

Tėvas Sabastijonas su didele užuojauta ir

tėviška meile, pažvelgė į mergaitę.

— “Aklas, nelaimingas kapitonas! — Ar jis tikisi aukštų žmonių draugijoje, rasti dar kilnesnę sielą, kaip ši mergaitė? Ne. — Tai negalima! — pamastė sau vienas, Tėvas Sabastijonas.

— “Nusiramink, mano vaikeli! — Diego pasielgė taip lygiai pat, kaip ir daugelis kitų, pirma jo. Turtas, jėga ir garbė, visiškai užtemdė jo akis: — padarė jį neregium; tačiau mes turime ieškoti kelių, kuriais einant, būtų galima jo akis atidaryti! Tu sakaisi, kad jis prižadėjo Tamstą vesti? — Labai gerai! — Aš Tamstų šį reikalą patieksiu teismui; Don Diego bus priverstas atvykti teisman, ir pasiaiskinti prieš teisėją, dėlei duotojo savo garbės žodžio”, — paguodžiamai jei kalbėjo Tėvas Sabastijonas.

Ona Marija tai išgirdusi, ūmai ir griežtai užprotestavo, ji pasakė, jeigu jau Diego širdyje meilė jai užgeso, tai ji nebenorinti jėga jį versti, kad savo pažadus išpildytų! Tačiau Tėvas Sabastijonas, liko nepermaldujamas.

— “Mes turime atidaryti jo akis! — Jei-gu kartą jis padarė pasižadėjimą ir dar su priesaika, — tai kartą turi ją ir išpildyti; kitokios išeities nebėra” — rintai pastebėjo jei Tėvas Sabastijonas.

Netrukus Don Diego buvo pakviestas teisman, pasiaiskinimui, kodėl jis neišpildė duotojo savo garbės žodžio, kurį būtinai turėjo išpildyti. Jis atrodė ištikrųjų didingas asmuo, kai jis teisman atvyko pilnoje savo, kaip aukšto kariško kapitono militarinėje uniformoje. Jis čia buvo visų gerbiamas, ir visi mandagiai su juo apsiėjo, ne vien tik dėlei to, kad jis karėje taip pasižymėjo, bet dar daugiau dėl to, kad jis ypatingą malonę, pas Jo Didenybę karalių Pilypą III, buvo sau įgijęs. Dona Marija į patiektus teisėjo jai klausimus, labai tvarkiai ir punktualiai atsakinėjo, kaip ji jį mylėjusi, ir kaip jis karan išvykdamas, prižadėjo namon sugrįžęs, ją vesti.

— “Ar Tamsta, gerbiamas kapitone, Don Diego, prisipažįstate, tokį pažadą ištikrųjų

šiai mergaitei padarę?” — su pagarba paklausė jo teisėjas.

— “Tai, matote, Tamsta, gerb. pone teisėjau, reikia tiesą pasakyti, esu padaręs; tačiau tas padarytas mano žingsnis (supr. pažadas), tikrenybėje nebebuvo niekas kitas daugiau, kaip vien tik kvailo kūdikio žaidimas!... Taigi tąjį pasižadėjimą, aš su visu ir nebemanau pildyti!...” — išdidžiai teisėjui atsakė kapitonas Don Diego.

— “Ar Tamsta, kapitone, tą pažadą duodami, kartais neturėjote su savimi kokį liūdininką?” — paklausė jo teisėjas.

— “Visišškai ne! — Mes buvome visiškai vienu du; pagaliau ir tas mano pažadas, — tai su visu nebebuvo tikras pažadas!” — greitai atsakė Diego.

— “Ar tai visa tiesa, ką Diego sako, Dona Marija?” — atydziai paklausė jos teisėjas.

— “Tą vakarą mes abu nuėjome į Kristo de la Vega katedrą; ten prieš Stebuklingąjį kryžių, jis padarė priesaiką, kad kaip tik jis, kaipo kareivis, užsipelnys pakankamai pinigų, — karui pasibaigus, sugriš namon, ir ves mane sau už žmoną... Don Diego sako, kad ten nebebuvo nė vieno liūdininko? — Tas netiesa! — Jis meluoja!... — Ten buvo Stebuklingasis Nukryžiuotojo Kristaus Paveikslas (supr. kryžius), — Tas Amžinasis Liūdininkas, Kuris visa žino, mato ir girdi!...” — aiškino teisėjui mergaitė. — “Oi Diego, Diego!...” — šaukė ji apeliuodama į jį. — “Atsimink savo priesaiką, nes Tams-ta nieku būdu nebegalėjai jos pamiršti!?”

Ar jis tą savo priesaiką, ištikrųjų pamiršo? O ne! — Jis ją puikiai prisimena; tik gėdisi ir nebenori jos prisipažinti. Kas dėlei jø paties, — taip aiškiu mergaitės liūdijimu, — jis buvo giliai pajudintas, ir kažkokios neregimos jėgos nuvarytas ton praeities valandon, nuo kurios visas materijalis jo gyvenimas, iš pamatų pasikeitė! Jis buvo priverstas prisiminti, kai karan iškeliaudamas, jis verkiančiai savo mylimajai, ant arklio sėdėdamas, ranka pamėjo paskutinį “Sudiev!”

Jau jis buvo bepradedęs prie visa to prisipažinti, kai jis pastebėjo, kad teisman yra atėjusių nemaž naujųjų jo aristokratiškų draugų, kurių jis smarkiai pabijojo, kad pastarieji neišjuoktų jo bailumą. Taigi su di-

deliu aukštųjų Ispanijos karininkų militarinu “Bravado” (išdidumu), jis ūmai pataisė momentaliai į šalį pašlijusią savo poziciją, ir juokdamasis teisėjui pasakė:

— “Tai pašaukite čia tą Amžinąjį Liūdininką! — Lai prieš teismą jis paliūdina, kad aš tokią priesaiką esu padaręs? Nes kito kio nebeturite... — Tuomet aš savo priesaiką išpildysiu!...”

Tėvas Sabastijonas, kurs visą laiką ramiai teismo suole sėdėjo, — tuos Don Diego žodžius išgirdęs, staiga pakilo nuo kėdės, ir su dideliu veide rimtumu, sujaudintu balsu energingai teisėjui pasakė:

— “Pone teisėjau! — kaip matau, — tai kapitonas Don Diego, juokdamasis tyčiojasi iš Stebuklingojo Kryžiaus, Kristo de la Vega katedroje? Ne! — Su Kristo de la Vega Kryžiumi, niekam nebegalima juokų daryti!... — Lai kapitonas Diego tą įsitēmija!... — Leiskite visiems, pone teisėjau, eiti katedron. Ten Donai Marijai leisime pakartoti Don Diego jei duotos priesaikos žodžius. Aš esu tvirtai įsitikinęs, kad Kryžius parodys kokį nors ženklą. Amžinasis Liūdininkas parodys mums kelią, kuriuo turime eiti, šią bylą vesdami!...”

Teisėjas tai išgirdęs, ūmai su tuo sutiko; jis pats pirmutinis vadovavo tai visai procesijai, kuri palikusi teismo namus, neperplačia gatve, artinosi prie katedros. Pasiekę katedrą, jie visi greitai vidun suėjo, ir nuėję pas Stebuklingąjį Kryžių, suklaupė ant žemės. Tuomet teisėjas garsiai sušuko:

— “Dona Marija! — Įsakau tau pakartoti tuos pačius žodžius, kuriuos Don Diego duodamas tau iškilmingą pasižadėjimą ir darydamas priesaiką ištarė, klūpodamas po šiuo kryžiumi”.

Dona Marija tai išgirdusi, gailingai ir atvirai pažvelgė į Nukryžiuotojo Išganytojaus Kančios Paveikslą — Kryžių, ir rankas jaudinančiai ištiesusi, su ašaromis akyse, garsiai sušuko:

— “Prisiekiu prieš šį Stebuklingąjį Kristo de la Vega Kryžių, kad aš, Don Diego, kai tik užpelnysiu pakankamai pinigų, ir karui pasibaigus namon sugryšiu, — Doną Mariją vesiu sau už žmoną!...”

Jos žodžių balsui nuaidėjus, — katedroje užviešpatavo tylą... Tuomet teisėjas keldamas savo balsą sušuko:

— „Aš esu teisėjas! Jeigu čia nesiranda jūsų tarpe nė vienas žmogus kuris tą pasižadėjimą girdėjo, — teduoda Visagalis Viešpats Dievas mums kokį nors matomą ženklą!...”

Katedroje vėl užviešpatavo grabinė tyla... Tuo momentu didžiausiam visų ten buvusių nusistebėjimui, baimei ir susijaudinimui, visi aiškiai pamatė, kai Istorinio Kristo de la Vega Kryžiaus figūra (mūka!), palengva nuleido savo dešinę ranką nuo kryžiaus žemyn, ir nuleistą ištiesė į kapitoną Don Diego. Paskiau pasigirdo švelnus, — didžiausios saldybės ir malonumo, koks tai keistas, paslaptingas ir galingas balsas:

— „Teisėjas, šioje byloje, tiesa yra geras ir teisingas; tačiau Aš, — Akmžinasis Liūdininkas, — tūkstantį kartų esu geresnis ir teisingesnis!...”

Kapitonas Don Diego, tą stebuklą pamatęs, didžiausiai nusigandęs ir susijaudinęs, pats pirmutinis parpuolė prieš nuleistą žemyn Išganytojo ranka kryžių, pasilenkė prie pat žemės, ir paslėpęs rankomis savo veidus, gailingai pradėjo verkti ir karštai melstis, prašydamas Išganytojaus atleisti jam taip didelę padarytą klaidą.

Jis meldėsi gana ilgai; kai iš gilios savo maldos jis, tarsi iš miego pasijudino, — jis pamatė, kad katedroje jau nebėra nė vieno žmogaus, nes visi pamatė, kai Nukryžiuotasis nuleido žemyn Savo dešinę ranką, — išbėgo laukan pranešti žmonėms, kad katedroje su Stebuklingoju Kryžiumi, — įvyko naujas stebuklas! Tuo pačiu momentu, jis staiga pajuto, kad kas tai palengva uždėjo ranką ant jojo peties. Atsisukęs ton pusėn, jis pamatė Doną Mariją stovinčią šale savęs. Visa jo puikybė, garbė ir išdidumas, tarsi ledai, prieš karštus saulutės spindulius, ūmai sutirpo, kai jis susijaudinęs, ir gilaus gailesčio už padarytą savo nusikaltimą, pilnomis ašarų akimis, maldaujančiu žvilgsniu, pažvelgė į nekaltas ir angeliskas jos akis.

Dabar su didele pagarba ir nuoširdumu jis pasilenkė, pabučiavo jos ranką, ir su paraližuotu nuo susijaudinimo balsu, pusiau pašnabždomis, jos maldavo:

— „Mano brangioji Dona Marija! — Atleisk, man, kad aš puikybės ir tuščios pasaulio garbės apakintas, taip niekšingai ta-

ve užsigyniau! — Šis stebuklas, atidarė mano akis... Dabar, aš tą baisią savo padarytą klaidą, pilnai atitaisysiu! — Jau nuo šios valandos, Tamsta palieki mano žmona!

Trumpam laikui praslinkus, Tėvas Sabastijonas iškillingai toje pat katedroje, — pas Stebuklingąjį Kristo de la Vega Kryžių, surišo kapitoną Don Diego, su Senjorita Dona Marija, šv. Moterystės Sakramento ryšiu. Jų ainiai ir proainiai, iki šių dienų dievotai meldavosi pas tą kryžių, kol kilus dabartiniam karui, Ispanijos raudonieji komunistai, Kristo de la Vega katedrą, ir tą kryžių nesunaikino. **J. Butkevičius**

Kur Atgimsta Katalikybė

Sovietų Rusijoje tikybos varžymai, tikinčiųjų persekiojimai ir žudymai tebeina.

Meksikoje tikybinės laisvės dar nėra.

Ispanijoje raudonųjų ir baltųjų karas dar nebaigtas ir raudonųjų valdomoje žemėje tikybinės laisvės nėra.

Naciška Vokietija, beplėsdama savo rubežius, plečia ir savo anti-krikščionišką judėjimą.

Vaizdas reiškia, bausis ir viso pasaulio tikintiesiems daug rūpesčio sukelia.

Yra, vienok, ir malonesnių reiškinių. Yra vietų, kur katalikybė nusilpnėjusi, bet dabar rodo atgimimo ženklų.

Dabartinė Italijos vyriausybė nepersekioja katalikų. Kai kuriais atvejais Italijos fašistų vyriausybė parodo katalikybei palankumo. Bet prieš tai buvo kitokie laikai. Prieš Didįjį karą Italijoje buvo galingi masonai ir kitokie laisvamaniai. Jie yra palikę savo pėdsakus. Jų palikimas Italijos visuomenėje yra žymus.

Prieš Didįjį karą Italijoje gyvenimui toną duodavo laisvamaniai. Dabar jau kas kita. Dabar persvara katalikų pusėje. Ten taip atsitiko dėlto, kad ten tapo išvystyta Katalikų Akcija. To judėjimo priešakyje yra Paulistų Kunigų Kongregacija. Jų dėka tapo suverta tam tikra draugija — iš vyrų ir moterų — specialiai varyti Katalikiškąją Akciją. Tam darbui veikėjai parinkti ne bet kokie, o su tam tikrais gabumais. Tie, kurie turi aukštesnę mokslą ir gerą iškalbą, sako prakalbas; tie, kurie turi aukštą mokslą ir turi gabumus rašyti, pastatyti prie

raštiškų darbų; tie, kurie tinka organizuoti, statomi draugijoms į vadus. Visose darbuotės šakose dirba parinkti ir išlavinti darbininkai.

Italijos pauliečiai nelaukia iki žmonės ateis jų ieškoti. Jie eina žmonių ieškoti. Jų darbuotė apima visus luomus ir visokią darbą — labdarybės, švietimo, organizavimo, savišalpos, spaudos platinimą. Jų žymiausiai laikraščiai yra "L'Italia" ir "Avenire d'Italia". Tai dienraščiai. Be to leidžia daugybę savaitraščių. Tie laikraščiai veda drąsiai ir smarkią kovą su laisvamaniais.

Pauliečiai veda ypatingas misijas. Su jais dirbantieji pasauliečiai Dievo žodį skelbti gauna progą ne vien salėse, miestų aikštėse, o ir bažnyčiose. Tos misijos labai populiarios ir patraukia daug žmonių.

Taigi Italijoje yra aiškių ženklų, rodančių, kad ten katalikybė jau atgijo ir visuomeniškame gyvenime ima viršų.

Kita šalis, kur katalikybė atgyja yra Prancūzija. Prancūzijoje laisvamanybė buvo labiau išgalėjusi, negu Italijoje. Dabar Prancūzijoje jau aiškiai matosi permaina dvasios gyvenime.

Iš pradžios pažiūrėkime į netolimą praeitį.

1901 metais ten buvo išleistas įstatymas prieš vienuolynus, 1904 m. prieš katalikiškas mokyklas, 1906 m. — Bažnyčia atskirta nuo valstybės ir konfiskuoti Bažnyčios turtai. Tokius darbus galėjo atlikti tik griežti masonai ir laisvamaniai. Todėl aišku, kad Prancūzijos viršūnėse buvo atkaklūs laisvamaniai ir katalikybė ten kentėjo ir merdėjo.

Dabartiniu laiku Prancūzijos vyriausybė tebėra masoniška. Bet permainos ženklų ten matome dažnai. Atsimename iškilmingą popiežiaus legato Pacelli priėmimą, Reimso katedros pašventinimą, kur vyriausybės atstovai dalyvavo, katalikiškos mokyklos veikia, Paryžiuje trumpu laiku pastatyta apie 100 naujų bažnyčių. Tai va pakitėjęs Prancūzijos veidas. Tai ženklas katalikybės atgimimo Prancūzijoje.

Prancūzijos inteligentija yra iš dalies tikinti, arba bent palanki Bažnyčiai. Aršieji anti-katalikai yra susimėtę į raudonųjų socialistų ir komunistų eiles. Mokytojų anti-katalikiškumas silpnėja. Tarp jų ir tikinčių skaičius daugėja. Apskritai imant laisvamųjų griežtumas pamažu krinta, santy-

kiai su dvasiškija švelnėja. Be to ekonominiai ir politiniai sukrėtimai verčia vyriausybę prie nuolaidų ir bendradarbiavimo su Bažnyčia.

Taigi Prancūzijos aušra naujos gadynės jau teka.

Taisykime Kelią Viešpačiui

Gyvename Advento laiką. Adventas yra prieškalėdinis keturių savaitių laikotarpis. Žodis Adventas yra lotyniškos kilmės ir reiškia atėjimą. Atėjimu vadinasi todėl, kad nuo pirmųjų tėvų nupuolimo pasaulis per tūkstančius metų laukė Išganytojo.

Nors žadėtasis Išganytojas jau buvo atėjęs ir yra atlikęs savo misiją, bet Bažnyčia ir dabar ypatingu būdu mini senovinį Išganytojo atėjimo laukimą. Bažnyčia ragina tikinčiuosius karštesne malda, dažnesniais pasninkais, gailestingais darbais prisirengti paminėti Išganytojo šin pasaulin atėjimo šventę — Kalėdas.

Prieš porą tūkstančių metų Kristus atėjo pasaulin išganyti žmonių. Jisai tada apreiškė, kad ateis antru sykiu, tada jau teisti žmones, kiekvienam atiduoti tą, kas ko užsitarnavo. Tad mes rengiamės prie antro Kristaus atėjimo. Pirmajam Advento sekmdieniui skirtoje Evangelijoje skelbiama apie Kristaus atėjimą į Paskutinį Teismą pasaulio pabaigoje.

Advento metu, Bažnyčios parėdymu, privalome susilaikyti nuo įvairių pasilinksminių, šokių, vestuvių, pokylių, balių. Privalome prisilaikyti nuo svaigalų, nuo nepadorių kalbų. Privalome būti budresni vengime aplinkybių, vedančių į nuodėmę. Advento metu reikia sužmonėti, pasidaryti atlaidesniu, labiau valdyti ūpą, vengti kitų erzinių, atlyginti užvilktas skolas, atsizadėti kitų išnaudojimo.

Kaip anuo metu šv. Jonas Krikštytojas prieš Kristaus viešą darbuotę šaukė žmonėms: "Taisykite kelius Viešpačiui", tai tas pat šūkis tinka ir šiems laikams. O kelius Viešpačiui taisykime, jei darysime tą, ką mumų dabar Bažnyčia nurodo, jei darysime tą, kas viršuje paminėta.

Marijonų Seminarijoje trejos šv. Mišios už sielą Petro Streckio bus atlaikytos Gruodžio 14 d.

J. V.

Paklausimams Atsakymai

Ar Bažnyčia yra priešinga kurtinių ir nebylių tuoktuvėms, stojimui moterystėn?

Bažnyčia niekur nėra tokio išsvajoto nepageidavimo ar nenoro pareiškusi. Šitoks nepagrįstas išsireiškimas yra keno nors kito išgalvotas.

Tiesa, Bažnyčia yra išleidusi visą eilę įstatymų, kurie draudžia kai kuriems asmenims stoti moterystėn, bet tarp jų nerandame nieko apie nebylius ar kurtinius. Kiekvienas žmogus iš prigimties turi teisę stoti moterystėn ir jeigu nėra jokių kliūčių, t. y. Bažnyčios nustatytų kliūčių ar kliūčių plaukiančių iš prigimties įstatymų, yra neteisinga žmogui tą teisę atimti.

Taigi, nebyliai ir kurtiniai gali stoti moterystėn ar tarpusavyje ar net ir su tokiau, kuris nėra nebylys ar kurtinys.

Ar kunigas turi berti žemių ant lavono karsto laidotuvių apeigų pabaigoj?

Bėrimas žemių nėra Bažnyčios įsakymas, bet daugelyje vietų taip yra daroma nuo senų laikų, tai yra senas užsilikęs paprotys. Kai kur kunigas tris kartus berdamas žemėmis atkalba trumpą maldele. Po to, kunigas sukalba tris kartus "Tėve mūsų" ir "Sveika Marija": vieną kartą už laidojamąjį; antrą kartą už visus tose kapinėse palaidotuosius ir trečią kartą už tą asmenį, kuris iš atlydėjusių bus pirmutinis numirti.

Ar kiekvienoje bažnyčioje yra relikvijų?

Taip, kiekvieno altoriaus akmenyje yra kurių nors šventųjų relikvijų. Kunigas, pabaigęs maldas prie altoriaus laiptų, lipa prie paties altoriaus ir melddamasis prašo savo nuodėmių atleidimo per tų šventųjų nuopelnus, "kurių relikvijos čia yra". Taigi, ne vien kiekviena bažnyčia, bet kiekvienas altorius, bent laike Mišių, turi relikvijų.

Kaip vėlai dienoje galima atnašauti Mišias?

Pagal Bažnyčios įstatymus, Mišias galima pradėti laikyti net iki pirmos valandos po pietų. Kai kuriuose atvejuose, duodama leidimas net ir vėliau pradėti.

Kaip ilgai siela pasilieka kūne, žmogui nustojus kvėpuoti?

Tikrenybėje, tik vienas Dievas težino. Gydytojai paprastai sako, jog siela ne tuojau atsiskiria nuo kūno, taip jog mirtis per kuri laiką yra vien manoma mirtis, bet dar ne tikra mirtis. Mirtis yra tada kada siela apleidžia kūną, nuo jo atsiskiria. Siela gi, kuri yra taip artymai su kūnu sujungta, vienoj akimirkoje neatsiskiria. Taigi, nors atrodo, jog asmuo tikrai miręs, tačiau, nuo to laiko kada sustojo reiškęs gyvybės ženklus iki paties sielos atsiskyrimo, praeina kartais pusvalandis, valanda ar net ir daugiau. Visa priklauso nuo mirties priežasties.

Jeigu per išpažintį už atgailą užduodama apeiti Stacijas ar ta pareiga išpildoma jeigu pasilieka suole ir ten klūpant ar sėdint sukaibama Kryžiaus Kelio maldos?

Ne, neišpildoma, nes Stacijų arba Kryžiaus Kelio apėjimas reikalauja, jog asmuo tikrai eiti nuo vienos Stacijos prie kitos, mąstydamas apie mūsų Viešpaties kančią. Jeigu maža vietos patogiam ėjimui — kiek galima tiek reikia paėjėti, ar tai būtų žingsnis ar tik pusė žingsnio. Taip atsitinka kur koplytėlėje tėra vien mažas kambarys. Tačiau, tas ėjimas nuo vienos Stacijos prie kitos turi būti.

Išimtį nuo ėjimo sudaro jeigu visa bažnyčia kartu eina Stacijas. Tada žmonės pasilieka savo vietose, o kunigas su tarnautojais eina nuo vietos į vietą.

Kiek parapijų sudaro diecezija?

Palaukite, ir aš jūs vieno dalyko paklausiu: "Kiek miestų sudaro valstybė?"

Matote, nėra jokio nustatyto skaičiaus. Kaip negalime pasakyti, jog šintas ar antiras miestų sudaro valstybę, taip ko panašaus negalime pasakyti nei apie diecezijas. Vienos diecezijos turi daugiau parapijų, kitos mažiau.

Teisė sudaryti ir įkurti diecezijas priklauso vienam Šventajam Tėvui.

Ivykiai Katalikų Pasaulyje

Kanados Vyskupai Už Blaivybę

Du Kanados arkivyskupai ir 16 vyskupų išleido bendrą ganytojišką laišką blaivybės reikalui. Laiške sakoma, kad atėjo laikas, kada reikia stoti į kovą su alkoholizmu ir išrauti tą pikta, kurs įsibriove ir terioja atskirus asmenis, šeimas ir griauja socialę dorą. Kviečia žmones praktikuoti blaivybę.

Šiuo sujungtu vyskupų laiškų pradedama kova prieš girtybę ir šaukiami žmonės prie blaivybės. Vyskupai atsišaukė į laikraščius, radio, teatrų, daktarus, higienistus, valdininkus, kriminologus ir sociologus ir visus kvietė talkon kovai prieš girtybę ir už blaivybę. Ragino steigti blaivybės kuopas ir mokyklose. Ragino rengti alkoholinės parodas miestuose ir miesteliuose.

Be kitko laiške sakoma:

“Taip, mylimieji, įstatymas nieko negali padaryti, jei jis nebus gerbiamas ir visuomenės palaikomas. Ką reiškia įstatymai ten, kur nėra doros? O dora praplatinama per tikiybinių ir socialių švietimą. Įstatymais negalima žmones padaryti dorais ir blaiviais.

“Yra aišku, kad geriausias būdas sulaukyti svaigalų jūros išsiplėtojimui yra dorinimas atskirų asmenų ir luomų ten, kur tas piktas yra giliausia įleidęs šaknis.

“Žmogus, kurs yra nuoširdžiai tikintis, bijo Dievą užrūstinti nuodėme. Jis ieško sustiprinimo doroje, dažnai artindamasis prie sakramentų. Tada jis nėra tokia lengva auka alkoholizmo ir paleistuvystės.

“Kodėl mūsų mokyklos negalėtų turėti savo Blaivybės Lygos? Mokiniai sudėtų prižadus nevertosią svaigalų iki subrendimo metų, iki 20 metų amžiaus. Tuo būdu, mes manome, jie liktų blaivybei ištikimi visam amžiui”.

Toliau laiške primenama, kaip garbingos atminties vyskupas de Laval, pirmasis Quebeco vyskupas, kovojo prieš svaigalus, nuo kurio buvo atsiradęs pavojus “naujai gimusiai civilizacijai”. 1909 metais Pirmasis Quebeco vyskupų suvažiavimas stipriai pasmerkė nesuserėjimą svaigaluose. Tada sujung-

tas vyskupų balsas paveikė ir blaivybė sustiprėjo. Dabar žmonės vėl ėmė skęsti svaigaluose ir todėl vyskupai, būdami sargyboje doros reikalų, vėl prabilo.

Nėra abejonės, kad Kanados vyskupų balsas blaivybės reikaluose, nebus balsas šaukiančio tyruose. Vyskupų balsas ras atgarsio ir vyriausybėje, ir inteligentijoje, ir darbinukuose. Nėra abejonės, kad Kanadoj vyskupų dėka sužydės blaivybė.

Ką Pasakė Kardinolas

Boston, Mass. — Kardinolas O'Connell Šv. Kryžiaus katedroj per pamokslą užsiminęs apie Vokietiją, štai ką pasakė:

“Ant nelaimės šiais laikais pasaulis sumišęs dvasiškai, protiškai ir doriškai. Nereikia būti mokslo vyru, kad tą matyti. Vienas keisčiausių ir netikėtiniausių mano gyvenime reiškinių yra tas, kad Vokietija, kuri per visą šimtmetį buvo pripažinta, bent mokytyjų tarpe, kaip labai progresyviška intelektualiskai, o dabar priėjo prie visiško pavergimo.

“Vokiečiai buvo mokslo viršūnėse. Jie darė moksliskus tyrinėjimus su kantrybe, kuria jie yra pagarsėję. Su ta kantrybe ir ištvėrme jie atidengė arkivys ir stebėtinu būdu atvaizdavo žmonijos praeitį. Mano jaunose dienose kiekvienas tik ir svajojo apie Vokietiją, kaip vietą studijoms. Mokytojai, profesoriai ir daktarai keliavo į Berlyną, į Vieną aukštesnio mokslo įgyti. Tai paprastas istoriskas faktas, mano gyvenime patirtas.

“Aš pats ten važiauvau. Kaip jaunas kunigas su didžiausiu pamėgimu Europoj aš keliavau iš vieno universiteto į kitą. Buvau Bonnoj, Leipzige, Berlyne ir Vienoj. Visur buvo troškimas ieškoti tiesos, ypatingai gamtos moksluose ir medicinoj. Ir jie atsiekdavo, jie pasiekė aukštos tobulybės. Vokiečiai buvo įgiję vardą kaip labai intelektualių žmonių.

“Man nereikia sakyti jums, kad ta tauta, teisingai užsitarnavusi gerą vardą, pateko į visišką vergiją. Kur dingo jų senovinis

veržimasis prie mokslo? Jie bando pašalinti Dievą iš jo kūrinų, pašalinti Dievą iš žmonių ir atsteigti senovinę mitologiją. Tai yra lygu pašalinti iš po šios katedros pamatus ir tikėtis, kad ji stovėtų. Tai jau ne tik nesąmonė, o tiesiog beprotystė.

Tauta, mokykla, arba atskiras asmuo ir su didžiausia reputacija mokslis arba intelektualis nuveikimų, bet be viršgamtiškos tikėjimo malonės galų gale baigsis pavergimu, galų gale iklimps kokion nors neišbrendamon balon, praras dievišką doros įstatymą, praras ir patį Dievą”.

Katalikų Jaunimo Organizacija

Boston, Mass. — Kardinalas O'Connell įkūrė C. Y. O. — Catholic Youth Organization, kuri veiks visoje arkidiecezijoje.

Ši katalikų jaunimo organizacija plečiasi po visas Amerikos vyskupijas.

Vykina Reformas

Slovakija dabar yra autonominė Čekijos dalis. Jos priešakyje yra pralotas Juozapas Tiso. Pirmas jo rūpestis buvo valyti kraštą nuo viso to, kas griauja krikščionišką tikybą ir dorą. Komunistų ir masonų organizacijas padarė nelegalėmis, suvaržė tvirkinančią spaudą, įvedė griežtą filmų cenzūrą. Rusų komunistų filmos visiškai uždraustos.

Slovakijos sostinė yra Bratislava. To miesto majoras tapo pašalintas, o miesto taryba panaikinta. Kun. Bela Kovacz, katedros klebonas, paskirtas sostinės administratorium.

IŠ LIETUVOS GYVENIMO

— Juodaičiai. — Savanoris - kūrėjas, invalidas p. Pečiukaitis yra pavyzdys katalikiškojo veiklumo. Jis visur moka pridėti ranką prie gero darbo, pav. procesijas tvarkant.

— Kybartuose per Kristaus Karaliaus šventę ugingą paskaitą skaitė prof. Pakštas.

— Leliūnai. — Ilgamečiui kleb. a. a. kan. Masaičių ant kapo pastatytas gražiausias visoj apylinkėje paminklas. Be to, jo pastatytoje bažnyčioje velioniui pagerbti bus įmūryta lenta. — Stabalnukių k. gyventojai skirstydamiės į vienkiemius buvo gražiai

aptvėrę savo kapines. Tai buvo lyg paminklas, o šiais metais nutarė bendromis lėšomis pastatyti dar du paminklus — kryžius: vieną kapinėse, o kitą šalia kelio prie statomo grietinės nugriebimo punkto.

— Panevėžys. — Marijonų bažnyčios remonto užbaigimui buvo surengta loterija, kuri davė 2204 lt. pelno. Fantus geradariai aukojo labai maloniai. Marijonų bažnyčioje padarytas pagrindinis remontas.

— Girsudų (Daujėnų v.) kaime yra 300 gyventojų. Tai pavyzdingas kaimas, nes beveik į kiekvieną šeimą pareina 3-5 egz. laikraščių.

— Imbradas. — Miškiniškių kaimelyje yra tik 6 šeimos. Viena šeima neskaito jokio laikraščio, o į likusias penkias pareina 12 laikraščių, kurių tik vienas “kairysis”. Be to, čia yra 2 radijo imtuvai. Kaime yra stalių, dailidžių, mūrininkų, 3 smuikininkai; seniūnas ir jo padėjėjas. Dar dirbami cementiniai antkapiai ir kryžiai. Žodžiu, galvų nedaug, bet vykusios.

— Krokialaukis. — Pernai prie naujosios pininės įtaisyta linams minti ir brukti jauja, šiemet gana smarkiai veikia. Jau daugumai apylinkės ūkin, linus apdirbo. Už centnerį išmintų ir išbruktų linų reikia mokėti tik 4 lit. Pasakiškai pigu ir patogiu. Visi tuo džiaugiasi.

— Sintautai. — Klebono rūpesčiu šiemet prieš Visų Šventųjų šventę gražiai sutvarkyti kapai. Kapai tveriami gražia tvora, ir pats vidus, pačiam klebonui prižiūrint, gražiai sutvarkytas.

— Sintautuose gražiai veikia katalikų moterų įsteigta ir vedama senelių prieglauda. Parapijiečiai turėtų gausiau ją parenti aukomis.

— Graživkiai. — Graužinių k. manoma pastatyti koplytėlę. Kadangi iš Graužinių į Gražiškius apie 9 km., tai senesniems žmonėms tolokas kelias, tad kai bus koplyčia, šv. mišias ir pamokslą Graužiniai ir kiti artimi kaimai galės išklaustyti Graužiniuose. Sveikintinas dalykas.

— Gražiškiai. — Gyventojai šiemet smarkiai pamėgė katalikišką spaudą. Pažymrtina, kad nekatalikiškieji laikraščiai sudaro gana mažą dalį visų skaitomų laikraščių.

— Daukšiai. — Pereitais ir šiais metais Vėlinių diena kapuose paminėta su vietinės gamybos elektros apšvietimu ir radio transliacija iš Kauno. Pasakyta ir atitinkamo turinio kalba. Žmonių privažiavo ir prisirinko gana daug, net ir iš tolimiausių apylinkių kiti atvažiavo nakvynei.

— Liudvinavo ir Igliskėlių valsčių: Padovinio, Varnupių, o dalinai ir Putriškių kaimams, kuriuose yra virš 100 šeimų, gana toli į aplinkines bažnyčias, ypač į savo parapiją — Daukšius. Paskutiniu laiku susirūpinta nedidukės koplyčios statymu Padovinyje prie pat mokyklos: ją bent retkarčiais galėtų aptarnauti aplinkinių parapijų kunigai. Žmonės, kiek girdėti, tam statybos projektui karštai pritaria, raštu pasižadėjo suaukoti net 4000 lt.

— Sasnava. — Teko pastebėti, kad Sasnavoje ir aplinkiniuose kaimuose vėl atgyja labai džiuginantis paprotys, būtent: ražanbiaus kalbėjimas. Gražu žiūrėti, kada visa šeima, susirinkusi vakare po sunkaus darbo, ieško sau paguodos pas savo Karalienę. u

— Šiomis dienomis per Vokietiją į Sudetų kraštą pasiūsta 700 statinaičių sviesto partija. Ją sudetai gavo ir dabar jau valgo lietuvišką sviestą.

— Švenčionių saugumo organai padarė kratas ir suėmė šiuos lietuvius: Vaclovą Petrašką, Praną Ūlasą, Antaną Bielinį, Joną Kūdabą, Antaną Prašmutą ir lenkų J. Poniatowski. Kitą dieną A. Prašmutą paleido, visus kitus pervežė Vilniun Lukiškių kalėjimui.

— Klaipėdos krašte Neumano (vokiečių) partijos nariams įsakyta įsigyti trijų rūšių vėliavos (Vokietijos, Klaipėdos krašto ir Lietuvos), kurios bus keliamos pagal reikalą.

— Lietuvoje yra 13 tabako fabriku, kuriuose dirba iki 1000 darbininkų. Fabrikai per metus padaro 5 milijonus litų apyvartą. Daugiausiai surūkoma papirosų.

— Miškų D-tas nustatė, kad medžiotojai už kiekvieną nušautą šerną, ožį ar lapę sumoka į Valst. Iždą po 10 lt., o už kiškį — 0,50 lt.

— Lietuvoje dabar yra 90 gimnazijų, kurių 60 yra pilnos. Prieš D. karą tebuvo Lietuvoje tik 10 gimnazijų. 18 gimnazijų jau pastatyti rūmai.

Paskaitos Kaune

Katalikų Veikimo Centro studijų dienos ir konferencija šiais metais įvyks gruodžio mėn. 13, 14 ir 15 dienomis Kaune. Pagrindinis studijų klausimas yra tema: "Modernieji laikai ir krikščioniškasis atgimimas". Studijų dienų metu vyks tokios paskaitos:

1. Kan. prof. Pr. Kuraitis. Dvasinis atgimimas šių dienų reikalavimų akivaizdoje.

2. J. E. Vysk. P. Būčys. Gyvoji kvasia XX amžiui ir krikščionių dvasia pirmaisiais amžiais.

3. Kun. Dr. St. Gruodis. Plačiai visuomenei aktualesnieji katalikiškosios doktrinos klausimai.

4. Kun. Dr. Lukošius. Katalikiškoji akcija kaip sėkmingiausias būdas organizuotai gyvendinti krikščioniškuosius principus.

5. Kun. Dr. Petraitis. Profesija ir dvasinis atgimimas.

6. Kun. prof. Yla. Idealioji parapija ir jos realizavimo galimybės.

7. Kun. K. Žitkus. Mokykla ir dvasinis atgimimas.

8. Kun. prof. Tulaba. Girtavimas, kaip dvasinio atgimimo stabdis.

9. Kun. Dr. Brizgys. Šeima ir krikščioniškasis atgimimas.

10. J. E. Vysk. M. Reinys. Moderniška propaganda ir dabartinis katalikų gyvenimas.

11. Prof. St.-Šalkauskis. Asmens tobulinimasis, kaip kiekvienos pažangos pradžia.

A. † A.

IEVA JOKUBAUSKIENĖ

Marijonų Rėmėjų Draugijos narė aprūpinta Šv. Sakramentais, mirė lapkričio 29 d., Šv. Kryžiaus ligoninėje, Chicago, Ill. Iškilmingai palaidota, gruodžio 3 d., Šv. Kazimiero kapinėse. A. a. Ieva Jokubauskienė buvo darbšči Marijonų Rėmėjų Draugijos narė ir "Draugo" bei "Laivo" uoli skaitytoja.

Už jos sielą bus atlaikyta dvejų Šv. Mišios ir primename gerb. Marijonų Rėmėjų Draugijos nariams sukalbėti po dalį Rožančiaus ir pasimelsti už ją. Lai Aukščiausias duoda jai už jos gerus, gailestingus darbus amžiną dangaus karalystėje laimę.

LIETUVIAI AMERIKOJE

Pirmas Atsitikimas

“Draugo” pranešimu gerai amerikiečiams žinomas prof. K. Pakštas ateinančią vasarą aplankys Ameriką. Jį kviečia Californijos valstybinis universitetas vasariniuose kursuose duoti paskaitas apie Rytų Europos geografiją ir taipgi Europos politinę geografiją. Prof. Pakštas kvietimą priėmė.

Tai pirmas lietuvis mokslo vyras, gavęs pakvietimą profesoriauti Amerikos pirmos klesos universitete.

Turėjo Misijas

Cleveland, Ohio. — Gerb. klebono kun. A. Karužiškio vedamoje parapijoje įvyko šv. misijos. Jas laikė jėzuitas tėvas Mėšlis. Prasidėjo angliškai lapkr. 27 d., o lietuviškai gruodžio 4 d.

Pramoga Pranciškiečių Naudai

Cleveland, Ohio. — Šukių rezidencijoje, gruodžio 3 d. įvyko kortavimo pramoga seserų Pranciškiečių naudai.

Popiežiaus Palaiminimas

Jersey City, N. J. — Šio miesto lietuvių Šv. Onos parapija minėjo sidabrinį jubiliejų. Newarko vyskupui Walshui tarpininkaujant gauta Šv. Tėvo palaiminimas tos parapijos klebonui, seselėms mokytojoms ir visiems parapijonams.

Pramoga Parapijos Naudai

Shenandoah, Pa. — Lapkr. 31 d. parapijos salėj įvyko kortavimo pramoga. Pelnas ejo parapijos naudai.

Lapkričio 27 d. J. W. Cooper High School salėj įvyko artistės Žukauskaitės koncertas. Dalvvavo šv. Jurgio parap. choras, smuikininkė A. Medonienė ir pianistė J. Jurkevičiūtė. Pelnas ejo parapijos naudai.

Minės Klebono Sukaktuves

Baltimore, Md. — LRKSA 13 kp. rengiasi pagerbti kun. J. Lietuvninką jo 45 metų klebonavimo sukakties proga. Pagerbtuvės įvyks 2-ąją Kalėdų dieną.

Meksikoj Tikyba Tebėra Gyva.

Meksikoj tikybos mokymas yra uždraustas. Kas mokina vaikus tikybos, tai to pagal įstatymus turtas yra konfiskuojamas. Nežiūrint į tai, tikybos mokymas yra plačiai išplėstas visoje Meksikoj. Pasiaukoję mokytojai rizikuoja ir slapta mokina vaikus katekizmo. Daug tokių mokytojų labai nukentėjo, neteko turty, bet tikybos mokymo nepakrikdė. El Paso, Tex., vyskupas A. J. Schulte sako, kad Meksikoj dabar tikybos mokymas jaunuomenėj labiau išplėstas, negu bet kada praeity.

Tas tikybos mokymas Meksikoj eina organizuotu būdu. Katalikų veikėjai ten susiorganizavo į Katalikų Akcijos būrius.

Jungtiniu Valstybių pusėj prie Meksikos rubežiaus El Paso, Tex., mieste Meksikos jėzuitai turi įsteigę savo kolegija ir novicijata. Dabar toje kolegijoje ir novicijate randasi 190 asmenų.

Kadangi Meksikoj kunigų seminarijos uždarytos, tai Amerikos pusėj ties Las Vegas, N. M., yra ikurta Montezuma seminarija, kuria veda Meksikos jėzuitai ir rengia meksikiečius į kunigus. Dabar seminaristų ten yra 440. Ta seminarija rengia Meksikai pašauliečius kunigus. Tą seminariją palaiko visos Amerikos vyskupai.

Meksikoi istatymai prieš katalikus tebėra neatsaukti. Bet vyriausybės ir Bažnyčios santykiai jau švelnėja. Visoje Meksikoje išskiriant tris valstybes bažnyčios jau atidarytos.

Bažnyčios ir vyriausybės santykiai kas kartas gerėja. Meksikoj darosi taip kaip Prancūzijoje, kur prieš keletą dešėtkų metu buvo didelis Bažnyčios persekiojimas, o dabar Bažnyčios stovis žymiai pagerėjo. Meksikoj laisvei didėjant, katalikai turės prirengtų kunigų šioje šalyje. Jie šioje pusėje ir vra tam rengiami, kad jų tėvynei laisvei sušvitus, galėtų ten grįžti ir tarnauti saviesiems.

“Kristaus Karaliaus Laivas”

Marijonų Rėmėnų savaitinis laikraštis
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Marijonų Rėm. mokėstis ir “Laivas” metams \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras numeris 5c
Vien laikraščio “Laivo” prenumerata metams \$2.00
2334 S. Oakley Ave., Chicago, Ill. Tel. CANal 7790

Laikas Atnaujinti "Laivą"

Štai metai eina galop. Daugelio "Laivo" skaitytojų prenumerata taipgi eina galop. Tokie prašomi atsiminti, kas reikia padaryti.

Visi, kuriems tik "Laivo" prenumerata baigiasi, be atidėlioji-mo, teikitės ją atnaujinti.

Dabar, Kalėdų šventei artinantis, veik kiekvienas galvoja apie įvairias kalėdines dovanas. Svarsto kam ir ką nupirkti. Bet pirmoje vietoje laikykite save ir pirmiausia tinkamą dovaną sau pasiskir-kite.

O kokia dovana pritinka Kalėdoms? O gi tokia, kokia deri-nasi su šventės dvasia. "Laivas", tikybinis laikraštis, kaip sykis ir yra viena tinkamiausių dovanų Kalėdoms. Tad, brangūs "Lai-vo" skaitytojai, visi, kuriems tik prenumerata baigiasi, atnaujin-kite ją ir tuomi suteiksite sau tinkamą kalėdinę dovaną.

Šitaip aprūpinę save tinkama kalėdine dovana, pagalvokite apie artimuosius. Galvodami apie tai, kas jiems geriausia tiktų Kalė-doms, vėl atsiminkite "Laivą". Padarykite, kad jūsų artimuosius lankytų "Laivas" kas savaitė per ištisus metus. Prie "Laivo" tiks ir kitokios dovanos, be "Laivo" kitos dovanos turės menkesnę vertę.

"LAIVO" metinė kaina \$2.00.

ŽODIS UOLIESIEMS

Uolieji "Laivo" skaitytojai prenumeratą atnaujina be ragini-mo. Bet tokiems tinka priminti apie MARIJONŲ ĮSTAIGŲ RĖ-MĖJŲ DRAUGIJĄ.

Rėmėjo metinė mokestis ir "Laivas" metams — \$3.00.

Amžinas narys moka vieną sykį — \$50.00.

Garbės amžinas narys moka vieną sykį — \$100.00.

Rėmėjai, amžinieji nariai ir garbės amžinieji nariai prisideda prie palaikymo Tėvų Marijonų Seminarijos, Hinsdale, Ill. ir Maria-napolio Kolegijos, Thompson, Conn.

Kalėdų švenčių proga apsisvarstykite ir nuspręskite įsirašyti į Tėvų Marijonų Įstaigų Rėmėjų Draugiją.

"Laivo" ir Marijonų Įstaigų Rėmėjų Draugijos reikalais kreip-tis adresu:

2334 South Oakley Avenue, Chicago, Ill.